

Leliana Stancu

Versuri

SEMANATORUL
Editura 2011

Lelieana Stancu

Poezii

Primăvara

Fantezie pe muzică de Brahms

În viața mea de celuloză
a început revoluția mugurilor.

Dumnezeu zâmbește din flori de pom,

Vântul suflă partitura
pe portativul crengilor,

Cununat cu infinitul,
Saturn și-a pus inel.

Universul meu spiritual
e orgie cosmică
de petale rățacite.

Vântul pune în mișcare inima florilor,
Pământul e leagănul culorilor,
Copacul adună memoria colectivă a frunzelor.

Cele cinci simțuri ies neputincioase
din logica lucrurilor simple.

Patria mea este acest gând,
Abisul meu este azil de fluturi.

M-ascund printre gânduri ca soarele prin umbre
Ca-n rouă, stele căzătoare.

Evadând dintr-un cerc prăbușit
Primăvara devine un mod de viață.

O narcisă albă trage toate sforile Universului
în acest peisaj în care
iubirea e forma de relief preponderentă,

iar furtunile solare nu-i sperie
pe cei ce trăiesc în soare.

Sfidând legea atracției universale
pe fundalul cenușiu al amintirilor
statornicia pietrei rupe lanțurile,

rochița rândunicii stă agățată în cârligul lunii
plutitoare printre nuferi
luminând din adânc,

Nemărginirea iese din albia gândului,
Umbre se topesc în vârtejul timpului,

Flori albe, buimace, se trezesc pe crengi
ca un moft al naturii,

parfumul lor explorează lumi îndepărtate,
spațiul cosmic amăgește puritatea lujerului firav

în care cresc cuvinte eterice

cu scânteieri divine,

bolta grea de gânduri se sprijină pe crengi
ca pe clapele unui bătrân pian,

iar o vioară se crede floare de cireș,
în viața mea de celuloză.

Viața

- gânduri în mijlocul naturii -

Râul nu știe câte lacrimi duce
în drumul lui spre mare,
chiar dacă sunt ale tale...

Nu ți-e dor de zăpadă
pentru că te-ai plictisit de soare,
ci pentru că armonia înseamnă
mai mult decât plictiseala de bine.

Cum poate exista un pisc de munte, fără prăpastia din jur?
La fel sunt piscul fericirii,
cu prăpastia durerii.

La fel trec
o mare iubire, o mare suferință, un mare vis...
dar fără ele, cât de mărunți am fi?
Și asta nu-i nimic:
la fel de vremelnice sunt, însă,
și cele marunte...

Inteligența, educația, cultura ne învață ce e bine, corect,
frumos;
inima ne arată ce rost au toate acestea.

Aleargă spre absolut,
Privește prin prisma numerelor mari,

Visează lumina pură,
Chiar dacă totul este relativ...

Pârâu își are cursul lui;
la fel - iubirea, destinul, viața...

Credeți că piatra rămâne la fel, după trecerea apei?
Tot așa, nici noi
nu vom mai fi aceiași...

Suntem structuri în devenire,
nu instantanee în timp;
avem nevoi care diferă de la o vârstă la alta;
ce ne-a ajuns ieri ori ni s-a potrivit,
astăzi ne e străin,
căci ne transformăm cu fiecare clipă,
și în mod diferit,
nu "amândoi" în același fel,
chiar dacă am pornit pe același drum, cândva...

Fiecare descoperă viața pe cont propriu
și în fiecare clipă,
în care vise se spulberă
și vise noi apar.

Frumusețea unei prietenii este ca un parfum de floare;
chiar dacă floarea s-a ofilit, păstrează-i parfumul în suflet,
acolo nimic nu se ofilește,
cenușa e doar praf de stele...

Când îți pare că o furtună ți-a schimbat întreaga viață,
adu-ți aminte că n-ar fi putut,
indiferent dacă ar fi fost prestabilit sau nu,
cursul vieții.
Și-atunci, va fi doar o furtună.

Așa cum raza de soare
șterge urmele furtunii,
un zâmbet vindecă răni;
învață iertarea,
pe tine însuși.

Pare că izvor cu izvor se-nțeleg,
atunci când își unesc apele într-un singur curs;
că frunză cu frunză se-nțeleg,
atunci când se unesc într-un singur freamăt;
O, de câte ori mi s-a părut că înțeleg mai bine
glasul unui izvor,
ori al unei frunze,
decât al unui om...

Veșnicile începuturi

Sensul unic e plictisitor,
chiar dacă e un drum care urcă

Părăsim pasiuni, oameni, idei,
pentru noi începuturi

pe cărări lăturalnice
- ca niște destine de rezervă –
șotron desenat pe nisip

și de multe ori căi închise,
dar cine-ar fi ajuns la capăt, să-i pese?

Care e capătul final al unei pasiuni,
al unei iubiri,
al unui vis?

Capătul final e sfârșitul.

Părăsim drumuri ce urcă
într-un sens unic și plictisitor
spre moarte

păcălind destinul
pe cărările amețitoare
ale veșnicilor începuturi

de pasiuni
de iubiri
de rătăciri...

Cu inutilă timiditate,
când viața tace și nu-ndrăznești s-o deranjezi

călcând pe tăișul potecilor ocolitoare
semănăm timp,
să crească veșniciei,
pe care le lăsăm în urmă
când veșnicia devine rutină

deși ne dor drumurile
care urcă fără noi

Iar uneori suntem doar decorul
sensului unic.

Tristeți în flori

Așa cum valoarea, uneori,
Nu așteaptă numărul anilor grei,
La fel vine răul; tristeți în flori,
 Peste un pustiu de idei,
 Cuvintele vin în neștire,
 În inima zidită-n uimire
 Totu-i trecut,
 Totu-i pierdut...
Printre lacrimi, nostalgic,
Plec, vagabond, iar și iar,
 Infinitate de fermec,
Spre capătul lumii, hoinar.

Trec

În juru-mi nu-s oameni, ci stele,
Pe Caleea Lactee alerg,
Și zeii sunt singuri, și-s grele
Tăceri ce în mine converg.

Prin gene-ți sclipește o rază,
Ești munte, zăpezi, vis rotund,
Pe care, cu dor, desenează
Doar versul în care m-ascund.

Sunt lacrimi pe pietre de gânduri,
Plăcerea ucide și-i frig,
Punând cap la cap mii de cioburi,
Pe cerul cuvintelor strig,

Chemând, viitoare, iubirea,
Ca-n vremuri apuse demult,
Când eu voi fi doar amintirea
Mândriei ce astăzi ascult.

Mă-ndrept către țărni, ca oceanul,
Și-adun anii mei trecători,
Din zarea ce-mi poartă aleanul,
Prin vagi continente de nori.

Acolo, în visu-mi de-o clipă,
Te văd, ca un murmur fragil,
Pe-a vântului nopții aripă,
Pierdut în eternul exil.

Suntem, amândoi, însuși visul,
Dar ca-ntr-un sinistru complot,
Să trec, înspre tine, abisul
Răscrucilor vremii, nu pot.

Ninge

Mai ninge, uneori, cu nostalgie,
Când nopți și zile se gonesc alene,
Mă ning cuvintele, în poezie,
Ninge cu stele ce-mi sclipesc sub gene.

Sub pașii mei grei, neaua plânge-n șoapte,
Iar omul de zăpadă-i dus cu gândul
Către un vechi miros de mere coapte,
Pe care-l poartă, printre streșini, vântul.

Ferestre zăvorâte mă-nconjoară,
În care bat atâtea triste-amurguri,
Cuvinte aruncate într-o doară,
Și luna agățată printre țurțuri.

Căușul mâinii îl închid, cu sete,
Câteva lacrimi se preling prin palme,
Un fulg de nea străbate prin sonete,
În care vântul, obosit, adoarme.

Deși mă lupt cu-o ultimă putere,
Nămeții asasini îmi dau de știre,
Că timpul însuși e-n întârziere,
Și-alerg spre umbra ta din amintire.

Apare, însă,-o rază, arcuită,
Prin ropote de nori ce-și sună goarna;
Pe pietrele durerii, risipită,
Se scurge, ca un râu de lacrimi, iarna.

La pieptu-mi, ca-ntr-o rană-mbrățișată,
Adun un colț de cer și-un colț de lună,
Și-n vis, zâmbind, pentru întâia dată,
Fac primii pași cu tine, mână-n mână.

Eu merg...

Merg prin deșert, un ultim beduin,
Căutând calea spre genune,
Ca printr-un templu gol, un pelerin,
Un însetat, după-o nouă minune.

Pierdut-am frica, vina, și tot ce e lumesc,
Cărările-mi sunt albe de-o veșnică ninsoare,
În cântec de nisipuri de aur rătăcesc,
În caravana mea, în care-i numai soare.

Nici nu mai simt furtunile iscate să mă-nfrunte,
Nici gândul nu-mi mai recunosc în strană,
Sufletul meu e-o amintire din alte lumi trecute,
Ca un pumnal uitat într-o eternă rană.

Din când în când mai văd însemne de redute,
Dar nu mai pot să-alerg ca-n alte dăți,
Merg prin pustiul viselor pierdute,
Spre capătul de zare al dalbei purități.

Voi, cei ce mă priviți, veți înțelege-acum
Că deși mă vedeți cum rătăcesc mereu,
Chiar dacă strig, și cânt, și plâng, pe-același drum,
Oh nu, cea care merg, nu mai sunt eu...

Motivul

În fața oglinzii mă întreb de ce
totul pare bine, deși nu prea e...
Aș zice că-s frumoasă, deși nu chiar ca ele,
fetele din povești, fetele rele...
Îmi pare că sunt chiar destul de inteligentă
deși mintea mi-e plină de goluri cam jenante
pe care, oricat aș fi eu de intransigentă
nu le voi umple-n veci cu pilde ca la carte,
Ba chiar cred că mă port destul de liberal
în chestiuni de sex, tot ce este intim
deși mă înroșesc chiar de cel mai banal
cuvânt ce-mi pare vag, ușor nelegitim,
Gândesc că mă comport foarte civilizată
când înăuntru-mi urlu brusc
și că păstrez o nobilă distanță amuzată
atunci când de fapt simt că vreau să mușc,
Gândesc că sunt corectă deși nu prea-nțeleg
cum poți să fii corect cu tine
și cu ceilalți deodată, ca într-un tot întreg,
Cred că zâmbesc destul de îngăduitor,
când tu iubești pe-altcineva, în fine,
că-mi stăpânesc prea bine acest chin interior...

Dar uneori cred totuși că ceva nu merge bine,
că viața mea se scurge aberant...
Deodată înțeleg și mi-e rușine,

filozofia mea se prăvălește în neant
și rătăcesc din veac în veac,
otrava dulce-amară îmi ucide poezia,
sint o durere nouă, teribilă și fără leac,
gelozia...

Nunta mea

Știam că-n noaptea-aceasta se întâmpla ceva ciudat
Stelele se împrăștiau prin copaci negri de smoală
Vântul la mese-împărătești stătea la sfat
Melancolia-mi tremura în frica-i ancestrală

Tăcerea cădea în stropi uriași de asfințit
Era ca într-un joc cu speranțe îngenuncheate
Vorbe ascutite ce sfășiau sufletul șoptit
Speranțe desenate pe bolte răsturnate...

Pe un țârm unde soarele zace în transă
Iar noi stăteam la mese mari împărătești
Era nunta noastră aleasă
Dar tu ieșisei din poveștile cerești

Și mă chemai afară spre-o nouă absolvire
În ploaia torențială cu capete de poezii triste abandonat
Și-atunci am auzit Cântecul tău de iubire
Și nunta nunta noastră s-a terminat.

Eu îmi aștept pedeapsa în timpul amăgit
Mai stau la masa goală de doi
De unde toate vorbele-au fugit
Speriate de tăcerile tale atât de blânde, calde și moi

Vulturi coboară în sufletul-mi șoptit
Sfâșiat de amintiri
Iar eu încep să mă preling în asfințit
Târându-mă înapoi într-un trecut al altor miri

Acoperindu-ți umbra cu pielea mea arsă de sărutul neîmplinit
Pe sârmă melancolia-mi dansează ciudat
Ce nuntă frumoasă am avut iubitul meu în noapți demente

Dumnezeu stă singur la masa împărătească îmbătrânit
Și trist ca un vultur abandonat
Nemaiștiind ce-ar putea face cu-aceste lacrimi nupțiale...

Luna

Luna ne privește blând,
Ochii ei ne mângâie cu raze divine;
Încet, încet, orașul adoarme, pe rând;
Am mai rămas doar noi doi, tu și cu mine.

Lumea a plecat în istorie;
Noaptea își trage neagra cortină,
Pentru a-și trăi pagini de glorie,
Timpul se scurge în albia-i lină.

Eu fug de anii înșelători,
Punând în balanță stihia,
De eternul corupt deseori,
Căci eu sunt însăși copilăria.

Luna ne privește amăgitoare,
Ne-aduce emoții caline,
Și într-o mirifică îmbrățișare,
Am mai rămas doar noi doi, tu și cu mine.

E prea frig

În calendar, foaia, ca o închisoare,
E albă, prinsă de-o iarnă stingheră,
Ce urcă, ajungându-mi până la umeri,
Mă-nvăluie și mă ia prizonieră.

Nu știam, în clipa dintâi,
Ce scurt drum trasam, ce monden,
Eu eram frunză, tu erai frunz,
Și locuiam într-un Eden.

Acum, cad ploi amare,
Înmuind de-autumnale voluptăți,
Cruci, în cimitire vechi,
Visând la viitoare-eternități.

În jurul sufletelor noastre rătăcire,
Semințele-n dezastre se așează,
Și ca o lumină abia pâlpâită,
Eu sunt zăpada care te visează.

E prea frig în poeziile mele,
Sunt singură și tristă, și-am aflat
Că lumea-i toată o dilema
Din care nimeni n-a scăpat.

E foarte frig în gândurile mele,
Zâmbetul meu străbate durerea cea adâncă,
E ca și cum o armă malefică, cumplită,
M-ar fi-nghețat, eu sunt o stâncă.

Simt cum în sângele de gheață mă-amețesc,
Simt cum cu totul m-am pierdut,
Nici nu mai știu cu cine mai vorbesc,
Iarna mă duce în necunoscut ...

Ca un dragon

Ca un dragon cu multe picioare,
Prin șanțuri de noroi, ne târâm,
Pe umerii noștri, cerul apasă tare,
Ca un dragon fără cap, rătăcim.

Din pământ, un sânge mizer tâșnește,
În el, stele strălucesc indiferente,
Pădurea din jur, cu noi, se-nfrățește,
Căzând în gropi comune, valuri lente.

Îmi strâng arma la piept, ca un amant,
E tot ce mai am, și-n acest haos trist,
Văd sufletul meu, alb și senin, cum se înalță-agonizant..
Ce bine, începusem să cred că nici nu mai exist.

Cuvinte de iubire

Așa cum tăcerea crește-n spirale
Într-o poveste pe terminate,
Sufletul meu, covor de frunze la picioarele tale,
Cuvintele de dragoste dorm, uitate;

Doar eu, ca o fantomă eternă
Le mai caut, cu pași pierduți, ce băntuie,
Rătăcind prin parcuri pustii, nălucă ternă,
Singură, ca o magnifică statuie.

Îngenunchez în mine însămi, în ceasuri târzii,
Ca într-un templu gol, din mari adâncuri,
În timp ce vorbele din poezii
Zboară-n neant, pe-aripi de fluturi.

Și chiar dacă tu-mi surâzi din fiecare vers,
Știu că e prea târziu, simt frigul ca o boală,
Și mă îndepărtez, purtând prin Univers
O veche nostalgie în spirală...

La limita viselor mele

La limita viselor mele,
Foșnetul pădurii
Îmi amintește, fără încetare,
Iubiri din timpuri trecute,

Munții de Golgote
Unde eram iarbă și vânt,
Grotele apostolilor
Pierdute prin timp,

Infinitul care înflorește
Prin muguri timizi
În inima mea, pe care o rescrie,
În timp ce noi suntem

Petale împrăștiate
De furtuni solare
Dintr-un abis de gânduri,
Fluturi unghiulari,

Într-o orgie cosmică
Ce este doar abisul meu,
Un iad vulcanic
De furtuni care suprimă

Leagănul de culori
Al memoriei colective,
Cele cinci simțuri ale florilor,

Pe ramurile mele târzii,
La limita stelelor,
Ce strălucesc în ochii mei,
Vioară ce dezvăluie
Capriciile zeilor,

Am, uneori și în mod ciudat,
Ca atunci când stelele cad,
Sentimentul de a fi chiar eu,
O pădure, la limita viselor mele.

În fiecare seară

Armele-s abandonate,
Picuri mici, se scurg, troiene,
Pe când stele-adevărate
Îți sclipesc, hai-hui, prin gene.

Peste marginile firii,
Adunate-ntr-o batistă,
Trag cortina amăgirii,
Și chiar luna este tristă.

Fug ca hoțul și mi-e teamă,
Cum aș putea face față?
Iată, visul se destramă,
Abur, între foc și gheață.

Ca o umbră rătăcesc,
Pe o margine de vid,
Ies din gândul nebunesc,
Și-n tristețe mă închid.

Din sălbatica-mi pornire,
Eu străbat furtuni de soare,
Tot prin uși fără ieșire,
Și-ntr-un cerc fără intrare.

Azi, infernul mi-e speranță;
Ca un bulgăre de ceară,
Sfârâmat de cutezanță,
Mor, în fiecare seară...

Printre Hugo si Musset

Unde se termină pământul, tu zbori, vultur semeț,
eu cânt ca o privighetoare, la rândul meu, măreț,
apoi, din ochii tăi, înțeleg, cu uimire:
... nu-i glumă, când amor îți dă de știre.

Să cauți

Când ochii nu văd, caută-n inimă a ei chemare,
Căci se știe, fericirea stă în căutare!
Șansa e un hazard, fericirea e o vocație rară;
A te trezi, înseamnă a porni să cauți lumea, în afară...

Poem trist

N-am vise, n-am lacrimi, e-o simplă-ntâmplare
Că-i seară și luna retrasă, pe munți,
Prin codrul pustiu doar tăcerea ascuți,
Iar mâine va fi o zi ca oricare.

Întâi vor miji zori de ziuă ridicoli,
Secunde-n clepsidră cădea-vor mocnit,
Prin vene-mi va curge un timp obosit,
Prin soare vom trece în chip de apopstoli.

Și astfel va trece canicula verii,
Apoi din buchetul de nori ofiliți,
Va curge-n ploi toamna, iar noi, istoviți,
Pe culmile iernii, fi-vom străjerii.

Vocea

Mi-a spus într-o zi: ești frumoasă.
Iar eu l-am privit mai atentă
Și firea-mi distrată, absentă,
Plecat-a răsând, furtunoasă.

Mi-a spus într-o noapte: rămâi,
O, înger frumos și hoinar.
Cu stele-n priviri de amnar,
Și pură ca-n ziua dintâi.

De-o vreme, pășesc în tăcere,
Urcând pe Golgota o cruce,
În timp ce, doar vântul mi-aduce
O voce, ca o adiere.

Poetul

Când viața-i devine
Abis ambient,
Iar noaptea-i, în sine,
Poemul absent,

Cand cerul se pierde
În praful din drum,
Iar stele și luna
Se mistuie-n scrum,

Pe-o pală de vânt
Ce tandru-l animă,
Se-ascunde-n cuvânt,
Sau, poate, -ntr-o rimă...

Christos a înviat!

În liniștea nopții străbate
Un dangăt de clopot sfios,
Cu mii de ecouri iscate
În sufletul lumii, pios.

Colindă, smerit, azuriul,
Și-al inimii tainic profet
Anunță venirea Lui – Fiul
Dulgherului din Nazareth!

Departate de ură, ne-aduce
Blândețea, făcând să dispară
Durerea rămasă pe cruce,
În cântec nou de primăvară.

Azi însăși natura învie,
Serbăm că-a venit pe pământ
Salvat din deșarta trufie,
Desculț și hulit, din mormânt,

Christos, înviat în lumină,
În mugurii codrului sfânt,
În salcia care alină
Cu-a ei adiere de vânt,

În iarba și-n mieii ce zburdă,
În cântul naturii-nverzite,
Și-n inima, până ieri, surdă,
Și-n inimile-mpietrite,

În florile îmbobocite,
În vântul ce-adie-n cireș,
În creste de munți adumbrite,
În plaiul cu flori, megieș.

Lumină ne-aduce și pace,
Cerescul Lui dar îl primim,
Natura în vis se preface,
Și-n cântec creștin, mulțumim.

Sărbătoarea de Florii

Dis de dimineață,-o rază,
Și un tril de ciocârlii,
Un anunț vesel trădează:
Sărbătoarea de Florii!

Se adună ram cu ram,
Boboeci de primăvară,
Mugurași ce bat în geam,
Vântul duce sfoară-n țară;

Munții se trezesc din zori,
Și se uită somnoroși,
Falnici și cu capu-n nori,
Se întind, spre cer, voioși;

Roiuri de albine trec,
Păsărele, cu duiumul,
Într-un zumzet, se întrec,
De copii, se umple, drumul.

Iarba râde-n verde crud,
Latră, bucuros, Grivei,
Behăind, vesel, se-aud,
Pe câmpie, câțiva miei.

Două câni se iau de toartă,
Și urează, prin castani,
Pentru cei ce nume poartă
De flori, astăzi, La mulți ani!

Umor

Fabule, parodii, epigrame

Fane's channel

Fabulă

Nici nu trecuse anul, și ziua lui Fănel
Se-apropia, sfioasă, on line, încetinel;

Un clip – o simfonie –, cu bună cuviință,
Bătu solemn din tobe, și declară: ședință!

- Având toți interpreții în frac, cu papioane,
Îmi pare și normal să-l întâmpin eu pe Fane!
În plus, frumoase doamne-i vor face reverențe;
De nu veniți, nici nu va simți a voastre-absențe...

- O, Jesus, fără mine, zise un cântec vechi,
Cine-i va mai aduce, șoptite, în urechi,
Chitara și armonica, fix la five o'clock,
Și din ai tinereții ani șui, balade rock?

Trecu atunci pe whirless, purtând pe cap un clop,
Un fecior tare mândru, ce le strigă-n galop:
- Eu zic că la petreceri ar fi mai bărbătească
Și mult mai potrivită, o horă oltenească!

- Oh, boys, nu credeți voi că sunteți cam ramoliți?
Acum la modă este rap on hip-hop, nu știți?
La mine doar găsește discurs și poezie,
Și proză, și graffiti, breakdance – o armonie!

Dar cum pe negândite s-a fost logat și Fane,
În panică intrați, se porniră toți, pe toane:
Der Fliegende Holländer, cu Pieces Of a Dream,
Cu Michael Jackson, însuși, spărgând pereții: Scream!
O sârbă românească, la-ntrecere c-un vals,
Romeo, Julieta, Stromae - Alors on danse!
Cu Jacques Dutronc, și moda: Mini, Mini, Mini,
Până când Aznavour le zise: C'est fini!

Fane tastă log out și se-ndreptă spre mine:
- N-ai o pastilă, zise, ceva, algocalmine?
Că deși-i casa goală, și n-avem invitați,
Cu detectoru'-ți intră și pe off line, pirăți;
Și tare-mi este teamă, că azi, de ziua mea,
Vreau să ascult în tihnă, deplină, liniștea...

Morala? Chiar și-aceia ce au cununi de laur,
Să știe că - oriunde - *tăcerea e de aur.*

Boul
Fabulă

Un bou ce de la muncă venea cam obosit,
Trecând pe lângă moară, aude-un glas șoptit;
Cum Veta lu' Spoitu' îi zise lui Mihai:
- Dacă tăceai, vecine, filozof rămâneai...

Rămase cu-acest murmur în cap și în urechi,
În timp ce ochi de vaci, îl priveau perechi-perechi.
El, important și sobru, deh! bou cu greutate,
Gândea, privind de sus cum le-ar fi mângâiat pe toate;
Dar nu rosti o vorbă, decis fiind să facă
O nemaipomenită impresie: să tacă!

Lui îi plăcea Joiana, cu ochii lunguiți,
Și coada, înfoiată, cu artă, pe scaieți;
Dar și Rozina, vaca cea nouă și roșcată,
C-avea pe vino-ncoace: era vacă-ncălțată!

Făcu o strategie, cu mintea lui de bou:
- V-arăt eu cine mi's, căci de-acum sunt „boul nou”!

Veni Joiana, prima, și îl privi mieroasă,
Clipind din gene grele și lungi, de vacă grasă;
Apoi veni Rozina – glezne mici, crupa sus -
(îl urmări demult, ea, visând, cu gândul dus)
Cu ugerul bombat, la paradă, pe trotuare,
Privea timid, în jos, de ziceai că-i vacă mare...

Stăteau gură căscată și așteptau un semn,
În timp ce dânsu' -n sine, își zise:
-Voi fi demn!
Privi la vaca unu, apoi la vaca doi,
Apoi calcă în baltă, stropind în jur noroi...

Morala, dragii mei, este foarte tristă: Of,
Nu orice boulică ce tace, -i filozof.

Vulpea ludică

Fabulă

Un vulpoi cu blana groasă se plimba printr-o pădure,
Într-o vreme de răstriște, neputând să mai îndure,
Cât era de genial și uite, dom'le, animale,
N-au murit de dragul meu, că mă și scot din balamale!
N-am greșit nimic, își zise; ca să pot să le încânt,
Tot o țin într-o tristețe: “vai, tu, știi ce singur sunt?”
Și savant, poet, modest, chiar și sensibil mă socot
(când e vorba despre mine, că de voi, mă doare-n cot);
N-am timp să vă țin de mână, doar v-am spus că mă grăbesc,
Plus că prea sunteți mărunte, însă vă făgăduiesc
Să vă iau pe toate bla bla la mine-n baracă
Și să vă recit cu patos pe Voltaire în limba greacă,
Și ceva din S. Esenin până când, respectuos,
Veți căsca o gură mare și vă veți topi pe jos;
În cascadele de lacrimi ce vor curge-n jurul meu,
Voi spăla ceva păcate, și-oi renaște, vulpea-zmeu;
Iar apoi, prinzând ideea, rățăcită-n vâr de praz,
Vă voi face-un semn cu deștu': hai, că n-aveți nici un haz!

Însă când mă umflu-n pene și-mi place să fac tapaj,
Vă invit să vă holbați la ultimul meu tatuaj.
L-am făcut direct pe creier, ce (de greu) a luat-o-n jos;
Vi-l arăt, pe rând, firește, că-n public n-ar fi frumos...

Iată, vă invit, romantic, printre bălării, la vals,
Să vedem, cine-ndrăznește să mai zică că sunt fals.
Stați la rând, mi-am făcut fantă drept în pieptul meu bombat,
Și-am setat: bagi o monedă – pup, și-înjur, pe-automat.
Totul este ordonat în sufletul și-n mintea mea,
Rafturi pline de iubire, pătrunjel, ceai și cafea,
Mâini, culori, ochi, știți că toate le-am vopsit la indigo,
Adunându-vă-mpreună, într-un minunat tango.
Dacă una face nazuri și cumva se mișcă-n rând,
O delete de pe trei situri plus al patrulea, din gând!

În timp ce umbla cu fală și se-analiza la rece,
Vede-o pisicuță neagră, ce-i șoptește,-n timp ce trece:
Dragule, magnific, nu e, în pădure, nici un ciot,
Și-n plus, tu ești dizolvat într-un poem cam idiot;
Pe-ăsta de n-ai fi un biet nebun obscen și fandosit,
Eu l-aș fi băut la ceai, dar e greșos, nu mi-a priit.
Prea mult exceptional esențial și decisiv...
Eu, cu excesivă reverență-ți spun: ești agresiv!
Ești chiar fraier de nu vezi cât îți vorbesc de amical;
Poezie, nu contest, ai - cât un act de cod fiscal.
Ca o cârțiță-ndopată - vorbe goale pe furtun,
Ochii ți-ai uns cu-alifie fermecată, de magiun.
Dar nu vreau să te manipulez, te las, deci, să te bucuri...
Zise ea, și dintr-un salt, sări într-o boltă de struguri.

Plânse, mânios, vulpoiul, și privind, cu gândul dus,
Și cu furie ascunsă, c-o mătă-l privea de sus,
Într-o, bleah, reacție - repulsie la strugurei,
Zise: n-ai nicio... **morală**, și ești acră... ca și ei!

Afară-i iarnă

(Parodie la "Afară-i toamnă" de Mihai Eminescu)

Afară-i iarnă, neaua 'mprăștiată,
Iar ploaia svârlă 'n geamuri grele picuri;
Și eu citesc facturi din groase plicuri
Și mă gândesc de-un ceas: sunt terminată!

De multă vreme n-am muncit nimic,
Aș vrea să nu pierd timpul, dar nu pot;
Ce bine e, uitând că n-am un zlot,
Să stau visând la foc, de somn să pic.

Bătăi în ușă mă trezesc din gânduri,
Visez la Făt Frumos din basmul vechiu,
Pe calul alb, ce tropotește-n scânduri;

Foșnesc bancherii, și eu n-am nici bechiu,
Se-adună toți la ușa mea, strâng rânduri...
Și mă trezesc din basmul cel străvechiu.

Scrisoare către Romeo

Scriu lettre pentru tine,
Romeo, mon amour,
Cântam voios în rime,
Dar ai plecat, un jour...
Să fiu cu tine, darling,
Visez în limbi străine,
De-atâta stress e warning,
În inimă la mine.
Faisons l'amour în rime,
Că-i dragostea din cărți,
Pour toi, eu fac și crime,
Dar unde ești? (Vreau hărți)
L'amour 'este un cobai
Pe care facem clicuri',
Dar tu eroare dai,
Și-mi amintești nimicuri,
Ce m-au făcut frumoasă;
Le revăd cu tristesse,
Și când l'amour m'apasă,
Eu devin poétesse...
Iubesc înțelepciunea,
Plus tôt qu'elle mă iubește,
Dar joia-ncepe luna,
Și marți mă-nnebunește.
L'oubli și mersu-n sus
Sunt bună-nțelepciune,

Da'n Rai n-a prea ajuns
L'interessante lume...
Eu îmi cunosc les limites
Și-aleg să le ignor,
Singurătatea-i finite,
Commence marché (Obor).
Nu viața veșnică e importantă,
Iubirea e l'esprit de sensualité,
Ci veșnica însuflețire radiantă;
Câtă luciditate, atâta dramă, e...

Țeva à la Ranetti

Ooo, trist poem! (mai tare) Ooo, tristă Zuliettä!
(Adică, asta-s eu, scuzați...) Tristă planetă!
Deși... tristețea mea – in versuri - e mai mare
Decât o biată stea, plutind, sub un biet soare...

Pentru că la Mizil - parol! - m-am cam distrat,
Și-apoi Romică, dragul de el, s-a supărat
Pe mine - că mâncase țeva mai greu la țină,
Ori a avut vreun virus, și mi-a găsit prițină...

Țe mult am plâns, de-ați știi, nici nu m-ați crede;
Mai plâng și-acum, de altfel, chiar dacă nu se vede,
Și-mi caut, printre lacrimi, partener de cuplet,
Dar vreau, acum, Romeo–n stil nou, de secs poet.

Ooo, jale! Vai, nici gândul nu pot să-l mai ascult!
Oricum, Othello, mie, mi-ar fi plăcut mai mult...
Și-n loc de SEXPIR (care, în treacăt, m-a ucis),
Homer, cu pețitorii-n Itaca, să-mi fi scris!

Să fi văzut atunțea, Othello la Mizil,
O, Zei! În loc de dramă, ieșea un vodevil!
Și-aveam batist', să-i flutur, pe peroane, lin,
Când el pleca-n icspresu' ațela dă Berlin...

Vai, țe m-am rătățit printre copiii muzii,
De-mi vâjje pe umeri balonul cu iluzii...
Romi, la tastatură, dedzeaba țiocănești,
Dacă nu-mi spui în versuri cu rime: mă iubești?

Căci eu, acum, de când sunt, de tine, părăsită,
Mă simt mai puțin tânăr', mai mult neliniștită...
O noapte dă delițiu, je veux, doar, la Mizil,
Și-acolo mi-oi ghiți amor dă secs țivil;

Iar de n'oi reuși, voyons, acest capriț,
Mă duc la mănăstire, mă fac chelugheriț –
Conservator sau liberal, cum Vântu-adie,
Și mă suisidez, în inim' țe pustie...

Ultimul bal... la spital

*Uvertura (La internare)
(Jurnal)*

E criză, în spital, de toate;
noroc c-am laptop permanent!
Am dat un ram pe trei prosoape,
doi pixeli pe un pansament,
și-un soft făcut de mine-anume,
c-un miligram, conexiune,
pe un antibiotic rar,
de văd prin el, destul de clar...
Pe-un anestezic mi-au cerut
să fac eu pod de flori, pe Prut;
pentru dezinfectant – nițel –
le-am scos din Excel, un tabel;
de le-oi mai cere vreo pastilă,
de laptop, de acum, mi-e milă...

Conflictul oper(ați)ei
Ei spun că nu mai pot să scriu,
unde m-or duce, nici nu știu
și nici nu vreau. Imi trag din suflet
mausul și placa de sunet
și mă târăsc în cărucior
pe nesfârșitul coridor...
N-am apucat nici să dau save,
noroc cu un băiat superb,
dintr-un salon alăturat
(dulce, blând, intimidat)...

Acum zic să le cer iertare,
și-n scris, dar și în gura mare,
celor pe care-am supărat.
Dar sunt prea mulți, vai! am strigat;
chiar la toți? La toți, exact.
C-am făcut-o... c-am trișat...
nu mai știu, că m-au drogat.

Pentru operația finală,
le-am dat amprenta digitala!
iar când pe masă m-au urcat,
mi-au luat o mufă, m-au cablat,
și-acolo, cu un bisturiu,
aproape m-au tăiat pe viu,
și tot au scos ceva c-un clește
(nu stiu ce, nici nu mă privește),
tot să ramână cu ceva,
din – vai, integritatea mea...
Acum, când scriu, tastez cu frică:
mai am cinci inci de plasma mică;
iar la plecare, o blondină
m-aleargă cu oxacilină:
mai am și pentru ea, vreo rimă?
Nu mai am, nici de-un accent:
din laptopul permanent,
ramas-am, doar, c-un pansament...

Tablou final

Pe sub pat, o goangă roz
mișună, în sus... și-n jos...
ce frumos...

EPIGRAME

Daca o să câștig bani vreodată...

O să-i beau, iară din rest,
Îmi iau casă la Carei,
Pe Ale(e)a Jacta Est,
La numărul trei.

Domn

(inspirată din Păstorel)

Da, odată, într-un loc,
Am văzut un domn cu cioc,
Și mi s-a părut că dorm,
Și că văd un cioc cu domn...

Cu paharul

Eu, cu paharul, față-n față;
Plini amândoi, c-așa e-n viață:
El tare plin de vitamine,
Iar eu, mă rog, plină de mine...

Eu sunt mereu la curent

Citesc știri din parlament,
Guvern, ori matrimoniale,
Și orice, nou eveniment,
Tot... în I.L. Caragiale.

Rugăciune

Bunule Drag Dumnezeu,
Am și soră, am și frate,
Jucării, și bani, de toate,
Însă... m-am pierdut chiar eu.

De ziua îndrăgostiților

E ziua când iubirea o slăvim;
Frumoasă m-am făcut și mă gândeam cum să-mi
Serbez această zi în mod sublim:
Online, pe facebook, eu, cu mine însămi.

Deducție

Gândeam, zâmbind amar, odată:
E blând Grivei, e mielușel!
Când scris-ai „Câine rău” pe poartă,
Deci... nu te refereai la el!

Rezerva

Visai să mă înlocuiești,
Tu, biet actor, în mare vervă...
Te-aștept, doar dacă mai dorești:
Sunt la spital, într-o ‘rezervă’.

Cu daruri

Moș Crăciun, neistovit,
Hohotind, cu brațe pline,
Cu plăcere, te invit,
Să mai „dai” și pe la mine!

Fidelitate

Eu, să te înșel, vreodată?!
Râd în hohote, iubito;
Am conștiința curată.
Iată, nici n-am folosit-o!

Unui șef

Ne-amenință, fără temei,
Că ne pune în proțap,
Crezând că e în capul schemei,
Deși... el însuși n-are cap.

Unuia care nu muncește

Noapți și zile trec ușor,
Viața arde ca un sfeșnic;
Totu-n lume-i trecător,
Doar concediul tău e veșnic!

Cupidon

Doar iubirea m-a împins
Să-ți trimit săgeți în stol,
Ce-n inimă te-au atins,
Insă... a sunat a gol.

Portret

Tainic surâs, privire visătoare!
N-am mai văzut așa o frumusețe,
Pe care s-o iubesc cu disperare...
(mă uit la poza mea din tinerețe)

Moșul înțelept a zis: fără dulciuri!

Nu doar dulciuri, propriu-zis;
A-nceput să se întindă,
Și-acum chiar mi-a interzis
Să mă uit și în oglindă!

Eu îți urez de sărbători

S-ascuți pe Hruscă până-n zori,
Și-n loc de brad, s-admiri, în ger,
O poză c-un copac cu flori,
Și prin tavan, un colț uitat de cer...

Îți urez un frumos revelion în doi...

Îți pun pe masă doar un țoi,
Fără de mâncări,
Să ai revelion în doi
Timpi și trei mișcări.

După revelion

(Lacustră)

Și parcă dorm pe scânduri ude... Socot
Că nu mișcă nimic prin casă,
Iar gazda mă izbește în spate, cu un cot,
Căci este și ea tot sub masă...

Dreptul e sublim

Nu-i nevoie de dovezi;
De-asta Dreptul e sublim:
Orice-ai vrea ca să pledezi,
Cu doi martori... stabilim.

De sărbătoare

(șeful e “în capul schemei, deși el însuși n-are cap)

Îi fac azi, șefului, urare
(în legătură cu proțapul),
Și-apoi, fiind o sărbătoare,
Mă bucur să ne pierdem... capul!

Unui epigramist care zice că scrie cu caninii

Dragul meu, caninii tăi
Sunt atât de mititei,
Că scriu blând ca un retuș...
Sunt de lapte, ori n-au tuș?

Replică la epigrama lui Mircea Pavelescu:

“Eu - care sunt o fire pătimașă,
Până-am ajuns să îmi cunosc femeia,
Am cheltuit răbdare uriașă
Dar infinit mai mult după aceea.”

Confesiune

Când m-a luat din Botoșani,
N-avea răbdare multă!
A așteptat doar câțiva ani,
S-ajung și eu... adultă.

Griji

De-atâtea griji, un găinar
(La gripa din aprilie),
Și-a luat un bun veterinar,
Ca medic de familie.

În democrație

Acum poți să spui, ca-n piață,
Tot ce faci, cum spun și eu:
Iubesc nevasta lui de-o viață,
Dar și el... bărbatul meu.

Divorțată

Am iubit și eu odată
O nevastă... divorțată;
-asta nu știu de se pune-
Vai, eram două nebune...

Pe un site

Mulți retrași! Însă idea
Asta nu te mai șochează,
Amintindu-ți vorba-aceea,
Cu... cel mai deștept cedează...

Statistică:

Conturi noi vin în averse,
Nici să numeri nu ma poți...
Zece mii o sută-s toți!
Însă zece mii sunt șterse...

Unui bărbat grijuliu cu soția, la plajă

Nu știu Soarele și Luna
Că femeia lui e castă,
Și de când îi e nevastă,
Doar el îi mai arde, vreuna...

Unei nurori

Ce noroc că n-am fecior...
De ți-aș fi eu soacră, zău,
Aș muri de dragul tău!
Dar nu ți-aș lăsa un chior.

Contents

Primăvara.....	3
Viața	6
Veșnicile începuturi.....	9
Trec.....	12
Ninge.....	13
Eu merg... ..	15
Motivul	16
Nunta mea.....	17
Luna	19
E prea frig	19
Ca un dragon	21
Cuvinte de iubire	22
La limita viselor mele	23
În fiecare seară.....	24
Printre Hugo si Musset.....	26
Să cauți	26
Poem trist	27
Vocea	28
Poetul.....	29
Christos a înviat!.....	30
Sărbătoarea de Florii.....	31

Umor	33
Fabule, parodii, epigrame	33
Fane's channel	34
Boul	36
Vulpea ludică	38
Afară-i iarnă	40
Scrisoare către Romeo	41
Țeva à la Ranetti	43
Ultimul bal... la spital	45
E P I G R A M E	47